POJĎ NA VZDUCH, MATOUŠI

I.

Takto by tě chtěl: na skráních silný magnet pro
zlo, ruka v ruce a mezi dlaněmi smír víc a víc
špinavý – nemá tě rád, člověče.

Ještěže svá zvrhlá přání vaří ze sněhu a nezoře
hlínu polí, to zima nedovolí,

však jestli ho zem tajně hostí, jestli plevel od
kořínků křiví ti ústa kyselostí, pak On začal
ozařovat vzdálenějším sluncem a Ty máš právo
šlehnout si celé lidstvo.

Tedy leť. Leť do daleka, ať víš, že vesmír bavíš!
Možná ti na opačné straně Měsíce představí
opačnou stranu drogy a – jsem Maria – hlesne
s dětskou stydlivostí usměvavá panenka a podá
konévku spásy, co slzami přetéká –

to ale počká, to všechno počká. Chci teď být
bdělý, kudy slovo jde, hlídat hranu, aby
nepřepadlo k frázím, svůj díl bolesti proto
zakopávám pod stůl a jen připomenu – takto by
nás chtěl: na skráni silný magnet pro zlo, ruka
v ruce a mezi dlaněmi smír víc a víc špinavý.

II.

Nemá nás rád, člověče. Ale je to vůl, jestli hodlá
vprostřed února dávat lekce veteránům studené
války, může také dostat pac a pusu
bezpodmínečné lásky, která se nám stane
sebepolibkem smrti, ale co už,

mé generaci stačí zaskřípat tisícerem
záplatovaných stoliček vyžraných cukrem na
utišení nervů a v šedi amalgámových plomb

odjistit všechnu tu rtuť, určitě se na poli najde
nějaký zapomenutý klas, natřikrát lomený
k extrémní bedlivosti, aby poměřil prudkost jedu
a prudkost poklidu, jímž se zalijí naše tváře,

v noci nás divoká zvěř obejde obloukem, ve dne
divocí lidé udělají kruh a nikdo se nepřiblíží,
počkají si na stezku odvahy prošlapanou prvním
jarním broukem, vlastně se jasně ukáže, kdo je tu
hovádko boží a kdo následováníhodný bůh,

to ale počká, to všechno počká. Chci teď být
bdělý, kudy jde slovo a kudy můj syn jde.